

Arrest

nr. 212 911 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 september 2018.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig

achtste verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig zevende volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers, verzoeker M.M.S. en diens echtgenote en thans verzoekster H.P., hun huidig achtste verzoek om internationale bescherming grotendeels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet. Verzoekers volharden in hun verklaringen jarenlang in Iran te hebben verbleven en koesteren een vrees bij terugkeer naar hun land van herkomst, Afghanistan, waar verzoeker o.a. vreest door zijn oom langs vaderszijde te worden gedood en omwille van zijn bekering problemen te zullen hebben. Tevens wijzen ze onder meer opnieuw op de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Verzoekers' eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 98 615 van 11 maart 2013 omdat hun vluchtrelaas ongeloofwaardig is en geoordeeld werd dat er voor verzoekers in Kabul een redelijk vestigingsalternatief is in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet en verzoekers daar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van voormelde wet lopen.

Hun tweede en derde verzoek om internationale bescherming werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Verzoekers' vierde verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 159 039 van 18 december 2015 omdat geen geloof werd gehecht aan de in het kader van dat verzoek aangebrachte vluchtmotieven.

In het kader van hun vijfde en zesde verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal respectievelijk op 20 juli 2016 en 7 maart 2017 beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hun beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij respectievelijk 's Raads arresten nr. 179 939 van 21 december 2016 en nr. 192 042 van 14 september 2017.

Verzoekers' vorige, zevende verzoek om internationale bescherming werd afgesloten bij beslissingen van het Commissariaat-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 30 november 2017, beslissingen waartegen zij niet in beroep gingen.

Ter ondersteuning van hun huidig achtste verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers bijkomende verklaringen af. Zo verklaren ze o.a. dat ze hier in België goed geïntegreerd zijn en dat hun gedachtegang en cultuur veranderd zijn omdat ze al enige tijd in Europa verblijven. Voorts vrezen ze o.a. voor het lot/de toekomst van hun dochtertje in Afghanistan. Verzoekers leggen geen (nieuwe) documenten neer in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen en ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig achtste verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en risico op ernstige schade, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter die bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers' vorige verzoeken om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Verzoekers kunnen de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen definitieve beslissingen inzake een eerder verzoek om internationale bescherming (cf. RvS 15 september 2004, nr. 134.977).

Waar verzoekers verwijzen naar een rapport met betrekking tot (de situatie van en problemen voor) terugkeerders naar Afghanistan, dient erop gewezen dat verzoekers hun vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dienen te maken en dat een verwijzing naar algemene informatie daartoe niet voldoende is.

Waar verzoekers nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtcollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Aan verzoekers' Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij (recent) verbleven hebben in Afghanistan in de door hen aangehaalde plaatsen, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

In die mate verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal (en ook de Raad) in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 september 2018, voeren verzoekende partijen aan dat tweede verzoekende partij ernstige medische

problemen kent en DVZ de 9ter zelfs ontvankelijk verklaarde. Zij vervolgen dat DVZ en het CGVS dus op de hoogte waren van de medische problematiek en daar rekening dienden mee te houden. Verzoekende partijen wijzen op de rechtspraak met name arrest 206 303 waar in het geval van medische problemen de zaak werd vernietigd. Verzoekende partijen wijzen erop dat in dit geval de situatie nog ernstiger is temeer tweede verzoekende partij zwanger is. Voorts wijzen zij erop dat niet onderzocht is waar verzoekende partijen naar toe kunnen in Afghanistan, temeer uit de UNHCR *guidelines* blijkt dat gezinnen met kinderen niet naar Kabul kunnen teruggestuurd worden. Verzoekende partijen stellen dat zij Afghaanse vluchtelingen zijn die jaren in Iran hebben gewoond en dat hun verzoek opnieuw moet onderzocht worden.

Waar verzoekende partijen stellen dat tweede verzoekende partij ernstige medische problemen zou kennen en DVZ de 9ter zelfs ontvankelijk zou hebben verklaard, en verder aanhalen dat DVZ en het CGVS dus op de hoogte zouden zijn van de medische problematiek en daar rekening dienden mee te houden, merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet verduidelijken met welke specifieke elementen omtrent tweede verzoekende partij haar medische problematiek al dan niet geen rekening zou zijn mee gehouden, welke (negatieve) invloed tweede verzoekende partij haar medische problematiek zou hebben gehad op het verloop van haar administratieve procedure en op welke wijze deze een (negatieve) invloed zou hebben gehad op de besluitvorming van de commissaris-generaal.

Daarnaast blijkt uit tweede verzoekende partij haar "Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ" (administratief dossier, stuk 6) dat zij geen elementen heeft opgeworpen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Daarnaast tonen verzoekende partijen met bovenstaand zeer algemeen betoog ook niet aan dat tweede verzoekende partij haar rechten niet gerespecteerd zouden zijn en dat tweede verzoekende partij in de gegeven omstandigheden niet zou kunnen voldaan hebben aan haar verplichtingen. Bovendien blijkt uit de lezing van de "verklaring volgend verzoek" van tweede verzoekende partij (administratief dossier, stuk 5) dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op normale wijze heeft plaatsgevonden.

Verzoekende partijen hebben via een aanvullende nota een aantal medische stukken van tweede verzoekende partij overgemaakt. De Raad merkt op dat haar medisch probleem (hepatitis B) op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekende partijen geen concrete vrees ingeroepen hebben omwille van tweede verzoekende partij haar zwangerschap. De Raad wijst erop dat voor de beoordeling van tweede verzoekende partij haar medische problematiek in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) *Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)*". Tweede verzoekende partij dient zich inzake de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de geëigende procedure, wat zij reeds zou hebben gedaan wat zou blijken uit hun voorgaande betoog.

Verzoekende partijen wijzen op de rechtspraak met name arrest 206 303 waar in het geval van medische problemen de zaak werd vernietigd en wijzen erop dat in dit geval de situatie nog ernstiger is temeer tweede verzoekende partij zwanger is. De Raad onderstreept dat wat betreft de door verzoekende partijen aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze rechtspraak een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, wat *in casu* is gebeurd.

Waar verzoekende partijen er voorts op wijzen dat niet onderzocht is waar verzoekende partijen naar toe kunnen in Afghanistan, temeer uit de UNHCR *guidelines* blijkt dat gezinnen met kinderen niet naar Kabul kunnen teruggestuurd worden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt

gesteld: "Aan verzoekers' Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij (recent) verbleven hebben in Afghanistan in de door hen aangehaalde plaatsen, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekers geen elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement."

In de mate verzoekende partijen herhalen dat zij jaren geleefd hebben in Iran als Afghaanse vluchtelingen wijst de Raad naar het arrest 159 039 van 18 december 2015 in het kader van hun vijfde asielaanvraag: "(...) Gelet op het voorgaande kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij stellen dat hun verzoek opnieuw moet onderzocht worden. Verzoekers menen dat zij hun verblijf in Iran aannemelijk hebben gemaakt aan de hand van een document van UNHCR, aan de hand van kennisvragen over hun leefomgeving en meerdere foto's en bewijzen. Met een dergelijk algemeen betoog weerleggen zij de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen niet. Deze vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent, blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen. Met betrekking tot het antwoord van UNHCR Brussel op de vraag van verzoekers advocaat om contact op te nemen met UNHCR Iran om verzoekers verblijf aldaar als Afghaans vluchteling te bevestigen, blijkt dat verzoeker op basis van een kopie van één van de door hem voorgelegde Iraanse verblijfskaarten onder de naam S. T, geboortedatum 13/08/1986, zou zijn teruggevonden in de database van de Amayesh IV registratieronde voor vluchtelingen (eigen onderlijning). Gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers identiteitsgegevens en gezien de talrijke tegenstrijdige en vage verklaringen die verzoeker aflegde over de beweerde verblijfskaarten, die op generlei wijze door verzoekers worden weerlegd, vormen de door verzoeker neergelegde documenten, waaronder het antwoord van UNHCR geen afdoende bewijs voor de door verzoeker en zijn echtgenote geschetste verblijfssituatie in Iran.(...)"

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van hun asielrelaas, zonder echter *in concreto* in te gaan op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 6 september 2018 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS